

РЕШЕНИЕ

№ 3056

гр. София, 05.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 06.04.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **10319** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл.156 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на "Гама ойл БГ" ЕООД със седалище в [населено място] и адрес на управление [улица], ет.6, ап.18, ЕИК по Булстат:[ЕИК], подадена чрез адв.И. (л.68), против Ревизионен акт № Р-22220520003148-091-001/01.06.2021 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП-гр.С., потвърден с Решение № 1309/24.08.2021 г. на Директора на дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика"-гр.С. при ЦУ на НАП, относно установените му задължения по ЗДДС, произтичащи от начислен ДДС в размер на 9 976,98 лв. и лихва от 24,46 лв.

Жалбоподателят оспорва доначисления му ДДС за данъчен период м.април 2020 г. в размер на 9 976,98 лв. със съответната лихва.

В жалбата са изложени оплаквания за незаконосъобразност на оспорения РА. Твърденията са за неправилно приложение на материалния закон. Подателят на жалбата твърди, че през процесния данъчен период е получил плащания по фактури, издадени в предходен такъв. Претендира отмяна на обжалвания акт и присъждане на разноски. В с.з. жалбоподателят не изпраща представител, но чрез адв.И. е представил писмени становища (л.131, л.146), в които моли за отмяна на акта и за присъждане на разноски и адвокатски хонорар.

Ответникът - Директорът на дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика"-гр.С. при ЦУ на НАП, чрез пълномощника си юк. К. оспорва жалбата.

Административен съд-София град обсъди оплакванията в жалбата, писмените

доказателства по преписката, доводите и становищата на страните, и като направи служебна проверка за законосъобразност на акта съгласно чл.160, ал.2 ДОПК, намери следното:

С жалбата се атакува акт, за който изрично е предвидено обжалване пред съд съгласно чл.156, ал.1 ДОПК. Решението на ДОДОП е връчено на жалбоподателя по електронен път на 11.09.2021 г. (л.89), при което срокът за обжалване на РА пред съда изтича на 25.09.2021 г. – събота (неприсъствен ден). Според правилото на чл.60, ал.6 от Гражданския процесуален кодекс, когато последният ден от срока е неприсъствен, срокът изтича в първия следващ присъствен ден. В случая жалбата е подадена по пощата на 27.09.2021 г. (л.6), с което срокът за съдебно обжалване е спазен. Жалбата е подадена от надлежно лице и при наличието на правен интерес, поради което е процесуално допустима.

От фактическа страна Съдът приема за установено:

Със заповед за възлагане на ревизия № Р-22220520003148-020-001/ 01.06.2020 г., издадена от Г. И. М., Началник сектор "Ревизии" в дирекция "Контрол" при ТД на НАП-гр.С., е възложена ревизия на жалбоподателя по прилагането на ЗДДС за данъчните периоди от м.януари до м.април 2020 г. Заповедта е връчена на жалбоподателя по електронен път на 08.06.2020 г., като е определен срок за извършване на ревизията – до 3 месеца от връчване на ЗВР. За ревизиращи органи са определен Ю. С. Т.-С. – гл.инспектор по приходите и ръководител на ревизията, и Ч. М. Ц. – гл.инспектор по приходите. Органът по възлагането е оправомощен със Заповед № РД-01-128/18.02.2020 г. на Директора на ТД на НАП-гр.С. (л.12). ЗВР е изменена със ЗИЗВР № Р-22220520003148-020-002/03.09.2020 г. и № Р-22220520003148-020-003/08.10.2020 г., издадени от същия орган по възлагането.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ № Р-22220520003148-092-001/31.03.2021 г., връчен по електронен път на 31.03.2021 г. Срещу РД дружеството не е подало възражение.

Ревизията приключва с РА №Р-22220520003148-091-001/01.06.2021 г., издаден от Г. И. М., Началник сектор "Ревизии" в дирекция "Контрол" при ТД на НАП С. – орган, възложил ревизията, и Ю. С. Т., гл.инспектор по приходите при ТД на НАП-гр.С. – ръководител на ревизията. С него са приети изложените в РД факти и обстоятелства, направените фактически и правни изводи и основанията за тях. РА е връчен на 07.06.2021 г.

При ревизията е установено, че основната дейност на жалбоподателя през ревизирания период е търговия с тютюневи изделия, козметика, заготовки за матрици, алуминиеви профили, продажба на резервни части втора употреба, отдаване под наем на металообработваща машина. Във връзка с дейността дружеството е стопанисвало под наем следните обекти: склад, находящ се в [населено място],[жк], стокова борса; офис и две търговски бази, находящи се в [населено място], обл.С. З. и склад, находящ се в [населено място].

Ревизията е доначислила ДДС за данъчен период м.април 2020 г. въз основа на следната констатация:

За посочения данъчен период ревизираното лице е отчетло продажби в размер на 204 780,46 лв. в обобщените обороти от фискално устройство с инд.№ 44324788 и № на ФП ED324788, регистрирано за "обект за ТЕ с други стоки, некласифицирани другаде, без стационарен обект, [населено място], ул."Т." №39.

Ревизията е извършила съпоставка между декларираните продажби в между декларираните продажби в приложения дневник за продажбите към СД по ЗДДС за периода и отчетените обороти чрез ФУ. За същия период в отчетните регистри по ЗДДС, в дневника за продажби и в справката декларация по ЗДДС са посочени облагаеми доставки в размер на 144 918,59 лв., т.е. налице е разлика от 59 861,87 лв. Ревизиращите органи са приели, че дружеството не декларира всички приходи от извършените продажби на стоки. За установената разлика е прието, че представлява неотчетени приходи, за които също се дължи данък.

Прилагайки правилото "под 100", ревизията е приела, че данъчната основа на продажбите е в размер на 49 884,89 лв., върху която е определила дължим данък 9 976,98 лв.

Недоволен от издадения му ревизионен акт, дружеството-жалбоподател го е оспорило по административен ред и с Решение № 1309/24.08.2021 г. на Директора на ДОДОП-гр.С. при ЦУ на НАП същият РА е потвърден.

В хода на съдебното производство беше допусната съдебно-счетоводна експертиза с в.л. О. Т., която даде заключение за следното:

I. Задачи от Съда:

1. В какъв размер и за кои доставки ревизията е начислила ДДС за ревизираните периоди.
2. Какъв е механизмът на финансовите взаимоотношения между жалбоподателя и партньорите му по повод извършените продажби през данъчен период м.април 2020 г.
3. Какво счетоводно отражение са намерили при жалбоподателя извършените доставки, за които е начислен ДДС, отчет ли е жалбоподателят приходи от тях.
4. Има ли разплащане по доставките, по какъв начин и на кои дати.
5. Редовно ли е водено счетоводството на жалбоподателя.

Задачи от жалбоподателя:

6. Кои са издадените фактури за продажби от жалбоподателя за периода 01.01.2020 г. — 30.04.2020 г. Същите да се опишат по номер, дата на издаване, сума, плащане по банка и по каса.
7. Въз основа на отговора по горната задача да се изясни с посочване на конкретна дата кога точно са извършени плащанията по издадените фактури за продажби от жалбоподателя за периода от 01.01.2020 г. до 30.04.2020 г. в брой и по касов път.
8. Колко са реалните приходи в касата и по банка за периода м.април 2020 г.
9. Отчетени ли са всички приходи от дружеството за периода от 01.01.2020 г. до 30.04.2020 г.
10. В какъв размер и за кои доставки ревизията е начислила ДДС за ревизирания период.
11. Отчетен ли е приход по тези доставки и в кой месец.

Съдът кредитира експертното заключение като компетентно изготвено и даващо отговор на поставените задачи. Същото е мотивирано, съответства на събраните доказателства и следва да се приеме и за обосновано, предвид представените по делото писмени доказателства, които са послужили за формиране на експертните изводи на вещото лице и представляващи част от административната преписка (л.205). Експертът е анализирал коректно събраните доказателства и е изградил последователни, компетентни и вътрешно непротиворечиви изводи. Отговорил е изчерпателно на поставените въпроси, след съвкупна проверка и анализ на всички относими към спора факти.

Към доказателствения материал по делото се приобщиха следните писмени доказателства: представените от жалбоподателя спорни фактури и отчетни и счетоводни документи, по които е работило вещото лице по ССЕ (л.90, л.205); удостоверение от третото неучастващо лице "Борика" АД за квалифицирани електронни подписи по реда на ЗЕДЕУУ, издадени за органите по приходите, подписали електронно ЗВР, ЗИЗВР, РД и РА (л.78).

При така установената фактическа обстановка Съдът достигна до следните правни изводи:

По валидността на обжалвания административен акт:

РА е издаден от компетентни органи по смисъла на чл.119, ал.2 ДОПК, в предвидената форма съгласно чл.120, ал.1 от кодекса и съдържа реквизитите по чл.120, ал.1 ДОПК, както и указанието, че се приемат констатациите от ревизионния доклад, който на практика представлява неразделна част от издадения ревизионен акт. РА съдържа разпоредителна част в табличен вид, в която е определен размерът на обжалваните задължения. Съдът не констатира допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, но дори и наличието на такива не е в състояние да доведат до отмяна на РА на това основание предвид задължението на Съда да разреши спора по същество.

Спазен е срокът по чл.109 ДОПК с оглед надлежното образуване на ревизионното производство, в рамките на 5-годишния срок за първата ревизирана година.

РД съдържа подробни правни и фактически основания, както и опис на доказателствата към него, съответни на изискванията по чл.117, ал.1 и ал.2 ДОПК за срока на издаването и съдържанието му. РД, ведно с допълнителните документи, доказателства и приложения, е връчен на лично на ревизираното лице. От значение за процесния случай е, че не е възпрепятствано правото на защита на ревизираното лице и на възможността му да подаде възражение срещу РД, което ревизираното лице е сторило.

РА отговаря на изискванията за съдържание по чл.120, ал.1 ДОПК предвид препращането към мотивите на РД изцяло. РД и РА са издадени от компетентни органи, такива на които е възложено извършването на ревизията, по силата на което са компетентни по издаването на РД, както и по силата на изричното оправомощаване за издаването на РА, извършено от компетентен орган.

Съгласно чл.112, ал.2 ДОПК ревизията може да се възлага от: 1. органа по приходите, определен от териториалния директор на компетентната ТД на НАП или 2. изпълнителния директор на НАП или определен от него заместник изпълнителен директор – за всяко лице и за всички видове задължения и отговорности за данъци и задължителни осигурителни вноски. Според нормата на чл.7, ал.1, т.3 ЗНАП органи по приходите са директорите на дирекции, началниците на отдели и сектори в НАП. Безспорно в чл.7, ал.1, т.3 ЗНАП като органи по приходите са определени началниците на отдели, каквато длъжност заема издателят на ЗВР и РА. От представената по делото Заповед № РД-01-128/18.02.2020 г. на Директора на ТД на НАП-гр.С. (л.111) следва изводът, че ЗВР и последващата ЗИЗВР са издадени от компетентен за целта орган на приходната администрация. Оспореният РА е издаден от компетентни органи по смисъла на чл.118, ал.2 ДОПК във вр.с чл.7, ал.1, т.4 ЗНАП и чл.119, ал.2 ДОПК, в кръга на определените им правомощия (в този смисъл Тълкувателно решение № 5 от 13.12.2016 г. на ВАС).

Съдът констатира, че ЗВР, РД и РА са подписани с електронни подписи от органите по приходите – техни издатели.

Съгласно чл.3 ЗЕДЕУУ (ред. - ДВ, бр.85 от 2017 г., действаща към момента на издаване на РА) електронен документ е електронен документ по смисъла на чл.3, т.35 от Регламент (ЕС) № 910/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 23 юли 2014 г. относно електронната идентификация и удостоверителните услуги при електронни трансакции на вътрешния пазар и за отмяна на Директива 1999/93/ЕО (ОВ, L 257/73 от 28 август 2014 г.); като писмената форма се смята за спазена, ако е съставен електронен документ.

Съгласно чл.4 ЗЕДЕУУ, автор на електронното изявление е физическото лице, което в изявлението се сочи като негов извършител. Титуляр на електронното изявление е лицето, от името на което е извършено електронното изявление. Адресат на електронното изявление може да бъде лице, което по силата на закон е длъжно да получава електронни изявления или за което въз основа на недвусмислени обстоятелства може да се смята, че се е съгласило да получи изявлението в електронна форма. По силата на чл.13 ЗЕДЕУУ електронен подпис е всяка информация в електронна форма, добавена или логически свързана с електронното изявление, за установяване на неговото авторство, а квалифициран електронен подпис е усъвършенстван електронен подпис, който отговаря на изискванията на чл.16. Електронният подпис по ал.3 има значението на саморъчен подпис. Страните могат да уговорят, че ще признават стойността на електронния подпис по ал.1 и 2 на саморъчен в отношенията помежду си.

В конкретния случай РА е създаден като електронен документ по смисъла на чл.3, ал.1 ЗЕДЕУУ (в посочената редакция), по отношение на които с оглед фикцията, установена в ал.2 се приема, че е спазено изискването за писмена форма. Именно като електронен документ, подписан от посочените в тях органи по приходите с електронен подпис, актът е изпратен като електронно съобщение и връчен на ревизираното лице по реда на чл.30, ал.6 ДОПК и това обстоятелство е удостоверено по предвидения за това в цитираната норма ред с разпечатка на записа в информационната система. С оглед разпореденото от законодателя в чл.184, ал.1 ГПК, приложима в съдебното производство по оспорване на РА на основание § 2 ДР на ДОПК, тези електронни документи са представени на Съда като възпроизведени на хартиен носител преписи, заверени от страната. По определението на чл.13, ал.1 ЗЕДЕУУ (в посочената редакция), електронен подпис е електронен подпис по смисъла на чл.3, т.10 от Регламент (ЕС) № 910/2014, а именно данни в електронна форма, които се добавят към други данни в електронна форма или са логически свързани с тях, и които титулярят на електронния подпис използва, за да се подписва. Дефинициите за усъвършенстван електронен подпис и квалифициран електронен подпис съгласно чл.13, ал.3 и ал.4 ЗЕДЕУУ препращат към същия регламент и съгласно тях "усъвършенстван електронен подпис" означава електронен подпис, който отговаря на изискванията, посочени в чл.26 от регламента: да е свързан по уникален начин с титуляря на подписа, да може да идентифицира титуляря на подписа, да е създаден чрез данни за създаване на електронен подпис, които титулярят на електронния подпис може да използва с висока степен на доверие и единствено под свой контрол, и да е свързан с данните, които са подписани с него, по начин, позволяващ да бъде открита всяка последваща промяна в тях; а "квалифициран електронен подпис" означава усъвършенстван електронен подпис, който е създаден от

устройство за създаване на квалифициран електронен подпис и се основава на квалифицирано удостоверение за електронни подписи. Квалифицираният електронен подпис има значението на саморъчен подпис. За да е налице КЕП, е необходимо да е спазено изискването на чл.26 от регламента. От изложеното следва, че доказателствената сила на подписания с КЕП електронен документ е такава, каквато законът признава на подписания писмен документ. По делото са представени удостоверения, издадени от доставчика на удостоверителни услуги със съдържанието по чл.24, ал.1 ЗЕДЕУУ, обосновава извод за това, че заповедта за възобновяване на ревизия и РА са издадени от посочените в тях органи по приходите и са подписани от тях с КЕП, по отношение на който в чл.13, ал.3 ЗЕДЕУУ е въведена фикция за саморъчен подпис.

По делото са представени справки от публичните регистри на "Борика" АД за издадени електронни подписи и удостоверения за квалифициран електронен подпис на органите по приходите, подписали както първоначалния РА, така и настоящия. Такива удостоверения са приобщени и за лицата, издали ЗВР. Съдът намира, че тези доказателства не са необходими, предвид разпоредбата на чл.25, т.1 от Регламент (ЕС) № 910/2014 на ЕП и на Съвета от 23 юли 2014 г. относно електронната идентификация и удостоверителните услуги при електронни трансакции на вътрешния пазар и за отмяна на Директива 1999/93/ЕО, в сила съгл. чл.52 от 01.07.2016 г., както и на чл.5, т.2, предл.2 и 3 от Директива 1999/93/ЕО НА ЕП и на Съвета от 13 декември 1999 г. относно правната рамка на Общността за електронните подписи, съгласно които правната сила на електронния подпис не може да бъде оспорена на основание, че същият не се основава на квалифицирано електронно удостоверение. Т.е. доказателства за КЕП не следва да бъдат представяни, макар това да е сторено от ответника в настоящото производство, а освен това са събрани и служебно от Съда.

Според чл.28, ал.1 ЗЕДЕУУ (в посочената редакция) доставчикът на удостоверителни услуги води електронен регистър (база данни), в който публикува удостоверенията, които използва в дейността си като доставчик, издадените удостоверения и списъка на прекратените удостоверения. Последната разпоредба е доразвита в чл.37, ал.2 от Наредба за дейността на доставчиците на удостоверителни услуги, реда за нейното прекратяване и за изискванията при предоставяне на удостоверителни услуги, според която регистърът съдържа: 1. удостоверенията за квалифициран електронен подпис, които използва в дейността си като доставчик на удостоверителни услуги; 2. списък на издадените удостоверения за квалифициран електронен подпис; 3. списък на прекратените удостоверения; 4. удостоверения за време за представяне на електронен подпис, създаден за определен електронен документ, в случаите, когато такива се издават от доставчика на удостоверителни услуги; 5. информация по чл.28, ал.3 ЗЕДЕУУ. Следователно публичният електронен регистър на доставчика съдържа информация относно действащите и прекратените удостоверения за квалифицираните електронни подписи, издадени от същия.

Видно е от съдържащите се в делото справки – извлечения от информационната система, че лицата, подписали ЗВР, ЗИЗВР и РА с електронен подпис, са притежавали сертификат, издаден от В-Т. О. СА QES, с валидност за периода на подписване на документа. Освен това от публичния регистър, поддържан от доставчика на удостоверителни услуги и достъпен на адрес: <https://www.b-trust.org/bg>, може да се извърши проверка относно наличието на издадено удостоверение за квалифициран електронен подпис. Справката в този регистър показва, че към датата на РА подписаните го лица са притежавали издадени и валидни удостоверения за професионален електронен подпис.

От така представените преписи на хартиен носител, включително и от извършените справки в

публичния регистър <https://www.b-trust.org>, се установява, че ЗВР, ЗИЗВР, РД и РА, издадени като електронни документи са подписани с квалифициран електронен подпис на органа, възложил първата и повторната ревизия, както и че органите по приходите, извършили първата и повторната ревизия, са притежавали валиден квалифициран електронен подпис към датите на издаване на РД и РА.

На следващо място, наличието на КЕП на органите, издали ЗВР, ЗИЗВР, РД и РА, се установява по категоричен начин от приетото по делото удостоверение, издадено от трето лице, издател на КЕП – "Борика" АД. От същото се установява, че към датите на издаване на оспорения РА, заедно с приложените към него РД, ЗВР и ЗИЗВР, квалифицираните подписи са валидни и са издадени на органите по приходи, подписали електронните документи. Ето защо Съдът намира, че ЗВР, ЗИЗВР, РД и РА са надлежно подписани.

Предвид гореизложеното Съдът намира, че оспореният административен акт е постановен от материално компетентни органи с надлежно делегирани правомощия, властническото волеизявление е облечено в изискваната от закона форма.

По приложението на **материалния закон** Съдът намира следното:

Правният спор се свежда до наличието или липсата на основания за доначисляване на данъка. На тази плоскост Съдът съобрази, че доказателствената тежест не означава задължение за представяне на доказателства. Принципите на обективната истина и служебното начало в процеса налагат Съдът да основе констатациите си за всеки факт върху наличните доказателства, без значение дали те са представени от страната, чиято е доказателствената тежест относно този факт, от противната страна по спора, или са издирени служебно от Съда. При това положение въпросът за доказателствената тежест се свежда до последиците от доказването. Доказателствената тежест се състои в правото и задължението на Съда да обяви за настъпила тази правна последица, чийто юридически факт е доказан. Съдът следва да се произнесе по законосъобразността на РА независимо дали в съдебното производство страните са ангажирали доказателства. Изпълнението на това задължение от страна на Съда означава при проведено доказване да се приеме, че доказаното е осъществено. А щом е осъществен юридическият факт, следва да се приемат за настъпили последиците, които материалноправната норма свързва с неговото проявление.

Тежестта на доказване е правото на Съда да приеме за неслучил се всеки факт за чието съществуване няма доказателства по делото и по аргумент от нормата на чл.171, ал.4 АПК тя е приложима когато на страната, носеща тежестта на доказване, са дадени указание че за факта не сочи доказателства. С разпоредителното заседание Съдът указа на жалбоподателя, че носи доказателствена тежест да установи съществуването на фактите и обстоятелствата, посочени в жалбата, от които черпи благоприятни за себе си правни последици, включително наличието или липсата на фактически и правни основания за начисляване на ДДС, който му е начислен с ревизията, като може да ангажира всички допустими доказателства. Страната се справи с разписаната в закона и указана ѝ от Съда доказателствена тежест.

Разпоредбите на чл.86, ал.1, т.2 и т.3 ЗДДС задължават регистрираното лице, за което данъкът е станал изискуем, да го начисли, като включи размера на данъка при определяне на резултата за съответния данъчен период в СД по ДДС за този данъчен период; и посочи документа в дневника за продажбите за съответния данъчен период.

В случая ревизията е приела, че са налице извършени продажби на стоки, за които са издадени фискални касови бележки. До този извод ревизиращите органи са достигнали след съпоставка на декларираните данни в дневника за продажбите, приложен към подадената СД по ЗДДС за м.април 2020 г., с отчетените обороти чрез ФУ за същия период.

В РД са проследени издадените фактури за продажби на стоки, които ревизираното лице е включило в дневниците си за продажбите, сред които са и следните фактури, издадени през м.март 2020 г.: № 1...32/12.03.2020 г., № 1...26/05.03.2020 г., № 1...27/06.03.2020 г., № 1...29/09.03.2020 г., № 1...24/04.03.2020 г., № 1...22/11.03.2020 г. и № 81/16.03.2020 г., издадени на „Олимпия консултант“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], с данъчна основа в общ размер 56

150,40 лв. и ДДС в общ размер 11 230,08 лв.; № 80/13.03.2020 г. и № 82/17.03.2020 г., издадени на „Михаела М“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], с данъчна основа в общ размер 15 896,50 лв. и ДДС в общ размер 3 179,30 лв. (л.106-117).

Всички тези фактури, независимо че са издадени през м.март 2020 г., са платени през м.април 2020 г., което е видно от приложенияте към тях ФКБ, издадени от регистрираното на жалбоподателя ФУ с инд.№ 44324788 и № на ФП ED324788. До този извод е достигнало и вещото лице по ССЕ. Тази констатация потвърждава тезата на жалбоподателя, че през процесния данъчен период м.април 2020 г. е получил плащания по фактури, издадени в предходен такъв.

Разпоредбата на чл.118, ал.1 ЗДДС задължава всяко регистрирано и нерегистрирано по този закон лице да регистрира и отчита извършените от него продажби в търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка от фискално устройство или чрез издаване на касова бележка от интегрирана автоматизирана система за управление на търговската дейност, независимо дали е поискан друг данъчен документ. Това задължение е доразвито в Наредба № Н-18/13.12.2006 г. за регистриране и отчитане чрез фискални устройства на продажби в търговските обекти, изискванията за софтуерите за управлението им и изисквания към лицата, които извършват продажби чрез електронен магазин. В чл.3, ал.1 от наредбата (ред. - ДВ, бр.9 от 2020 г., в сила от 31.01.2020 г.) е вписано задължението на лицето да регистрира и отчита извършваните от него продажби на стоки или услуги във или от търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка от ФУ или касова бележка от интегрирана автоматизирана системи за управление на търговска дейност, освен когато плащането се извършва чрез внасяне на пари в наличност по платежна сметка, кредитен превод, директен дебит или наличен паричен превод, извършен чрез доставчик на платежна услуга по смисъла на Закона за платежните услуги и платежните системи, или чрез пощенски паричен превод, извършен чрез лицензиран пощенски оператор за извършване на пощенски парични преводи по смисъла на Закона за пощенските услуги. Нормата на чл.25, ал.1, т.1 от същата наредба (ред. - ДВ, бр. 8 от 2020 г.) предвижда, че независимо от документирането с първичен счетоводен документ задължително се издава фискална касова бележка от ФУ или касова бележка от ИАСУТД за всяко плащане с изключение на случаите, когато плащането се извършва чрез внасяне на пари в наличност по платежна сметка, кредитен превод, директен дебит, чрез наличен паричен превод или пощенски паричен превод.

След задължението за издаване на фискални бонове е обвързано с момента на плащането, а в случая плащанията са извършени през м.април 2020 г., законосъобразно ФКБ са издадени през този данъчен период. Ревизията се е позовала на данните от информационната система на НАП, но не е извършила анализ на основанията за издаване касови бележки, нито е обвързала издаването на същите с получените плащания. При това в РД и в последвалия го РА е направена незаконосъобразна констатация за неначисляване на данъка.

Данъчната основа на посочените фактури, издадени на разглежданите двама получатели, е в общ размер 72 046,90 лв., а общият размер на ДДС по тях е 14 409,38 лв., като страните не спорят, че данъкът по същите е начислен в данъчния период на издаването им. С това жалбоподателят е изпълнил задължението си по чл.86 ЗДДС. Повторното начисляване на данъка от ревизията, за което ССЕ установи, че е извършено по същите фактури, но в последващия данъчен период, е незаконосъобразно, защото би довело до неоснователно обогатяване на фиска.

Изложеното дотук обосновава извода за незаконосъобразност на РА, поради което същият следва да бъде отменен.

Тъй като се отменя задължението за ДДС, произтичащо от допълнително начислен данък, следва да бъде отменено и задължението за лихва, което е с акцесорен характер и следва главното задължение.

Направеното от жалбоподателя искане за присъждане на разноски с оглед изхода на делото е основателно и следва да се уважи. Разноските на жалбоподателя, състоящи се от заплатеното

възнаграждение за адвокатска защита в размер на 900 лв., заплатено в брой (л.68), сумиран с размера на внесената държавна такса от 50 лв. и с депозита за ССЕ 915,90 лв., се установи да възлизат на 1 865,90 лв. и в този им размер следва да се присъдят на дружеството-жалбоподател.

Така мотивиран и на основание чл.160, ал.1, предл.предпоследно и чл.161, ал.1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс Съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Ревизионен акт № Р-22220520003148-091-001/01.06.2021 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП-гр.С. срещу "Гама ойл БГ" ЕООД със седалище в [населено място] и адрес на управление [улица], ет.6, ап.18, ЕИК по Булстат:[ЕИК], който акт е потвърден с Решение № 1309/24.08.2021 г. на Директора на дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика"-гр.С. при ЦУ на НАП, относно установените задължения по ЗДДС, произтичащи от начислен ДДС в размер на 9 976,98 лв. и лихва от 24,46 лв.

ОСЪЖДА Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика"-гр.С. при ЦУ на НАП, да заплати на "Гама ойл БГ" ЕООД със седалище в [населено място] и адрес на управление [улица], ет.6, ап.18, ЕИК по Булстат:[ЕИК], разноски по делото в размер на 1 865,90 лв. (хиляда осемстотин шестдесет и пет лева и 90 ст.).

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването на страните за неговото изготвяне.

СЪДИЯ: